

сложи софра за вечеря. Едно слѣдъ друго майка ми подава: джурканъ фасулъ въ зелена паница, жито въ разлата саханка, посипано съ стритъ песметъ и орѣхи и насрѣдъ забучена въ него възкресенска свѣщъ, пазена отъ лани за Бждни вечерь; дълбока паница съ ошавъ, постни сърми, голѣма бѣклица съ руйно вино, а подъ софрата е постлана плѣва, въ която сж поставили: орѣхи, сливи, ябълки, жито, кукурузъ, ечемикъ, овесъ, просо — отъ всички сѣидби, каквито се раждатъ по домашни ниви и градини. Най-сетнѣ тя подава на баща ми прѣстена кандилница съ разгорено измирно и той прикадява надъ трапезата и прочита молитва. Вжленитѣ въ кандилницата сж отъ пѣна, който се пали тази вечерь и огнѣтъ му се поддържа до друга година.

Тѣй е запомнено отъ врѣме и пази се този обичай.

Завърналъ се въ горницата, гдѣто чакахъ кога ще забиятъ камбанитѣ за Рождество, азъ си спомнихъ пакъ за баба Краса.

Нѣкога тя отъ вечеря до като ударятъ камбанитѣ, ни сбираше край мангала и ни залисваше съ коледни приказки. Много отъ тѣхъ сѣмъ забравилъ вече и сж останали само едни видѣния. Като видѣние ми се мѣрка и сега бѣгството на Иосифъ и Мария...

... Безбрѣжни пѣсѣчливи полета, хълмове глжхнали въ тъма и мѣгли; задуха и ужасъ: нѣкждѣ чакали виятъ страхотно въ нощта; писъкъ на подскрижени нощни птици се отглася въ пустинни далнини; нигдѣ се не мѣрва човѣшки станъ... само силуета на високъ старецъ съ патерица въ ржка се откроява врѣхъ прѣвала на нисъкъ хълмъ, хваналъ повода на клюмнала глава ослица, а врѣхъ